

Tonsättarnas afton i Växjö

Foto: MATHIAS MALMGREN

Moderna verk kräver fullständig koncentration. Samarbetet mellan Musica Vitae och sex unga tonsättare från våra musikhögskolor resulterade i en lyckad konsert som gav goda insikter i den unga musikergenerationens strävanden, tonspråk och drivande krafter.

En över förväntan lyckad tonsättarträff lyste upp höst-rusket i går i Blomdahlsalen i Växjö konserthus.

Musica Vitae under den unge dirigenten **Michael Bartosch**

Musik

framförde sex verk av lika många tonsättarelever från våra högskolor i Stockholm, Malmö och Göteborg. Ett samarbete som förlänade god insikt i den unga musikergenerationens strävanden, tonspråk och drivande krafter.

Two faces have I av Max Blomgren med dess breda melodiska utveckling över en stabil bas, fin jämvikt mellan tradition och modernt tonspråk, samt gott samspel mellan affekt och teknik resulterade i en utomordentligt uttrycksfull, logisk, och inte minst psykologiskt fullödig och övertygande skapelse.

Ylva Nybergs *Vind i eld* med dess förtätade atmosfär, sparsamma uttrycksmedel och något fragmenterad tematik berättade om en oro. En psykologisk djupdykning i den moderna människans själ, kanske en

dold "besatthet" som kulminerade i en härlig höjdpunkt. Verket hade dessutom mycket klara proportioner.

Jörgen Dafgårds *Delta för 15 solostråkar*, upplevde jag som en skapelse där den intellektuella struktürkänslan gick hand i hand med det subjektiva, intima elementet. Kalla det dold romantism.

Spännande kontrapunktisk berättelse i ständig metamorfos skapade estetiskt njutbara synteser, under det att uttrycksfulla solistiska inslag motsatte sig den amorfa klangmassans magnetiska tvång.

Dold spänning

Ylva Q Arviks verk med den underliga titeln *Tid* läggs som tunt papper över beröringarna, kännetecknades av en viss psykologisk återhållsamhet. En dold spänning färgad av oväntade harmonier och en motivisk utveckling där stränginstrumenten fick framstå som bärare av en bakom "filosofisk" mantel dold poetisk idé.

Mats O Hanssons *Obiter dictum* beskrev liksom ett inre landskap fullt av motsättning-

ar, kanske en projektion av en subjektiv känslvärld. Kompakta basharmonier kontrasterade med violinernas och altviolinernas intima berättelse, avslöjande ett brett leende bakom den alltför stränga, men fascinerande fasaden.

Kvällen avslutades med ett mycket krävande verk, Palle Dahlstedts *Kreatur*, dominerad av ett sammanhållande, robust tema i unison.

Närkamp med musikens element? Analys och syntes? Kraftsamling av enorma proportioner? Destruktion eller bara ett konstaterande att "världen är som den är".

Stundom föreföll det som om verkets struktur inte längre höll. Som om detn eviga fragmenteringen inte kunde leda någotvart.

Dock kan jag inte förneka att stycket hade något annorlunda, något övertygande över sig. Michael Bartosch framförde dessa kompositioner med övertygande klarhet, klar taktering och förståelse för det essentiella.

LADIS MÜLLER

Smp-kortet
med förmåner för

DANS IGALA